

μου (= ἡ παλαιὰ οἰκία τοῦ πάππου μου μετεβλήθη εἰς ἐρείπια).

γεροντόσπορος ὁ, Πελοπν. (Δίβρ. κ.ά.) γεροδόσπορος Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.) Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μά.).
Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. σπόρος.

Τὸ ἐξ ἡλικιωμένων γονέων, ἰδίᾳ δὲ ἐκ πατρὸς γέροντος γεννηθὲν τέκνον ἐνθ' ἄν.: Γεροδόσπορος εἶν' ὁ κακομοίρης, εἶδα θὰ σοῦ κάμη; Μεραμβ. Ἀνάθεμα νὰ ἔχης, γεροδόσπορε! (ἄρᾱ) Νεάπ. Θὰ τοὺς κληρονομήσῃ 'κεῖνος ὁ γεροδόσπορος Γέρμ. Συνών. εἰς λ. γεροντόσπερμα.

γεροντοσυμβούλιον τό, Χίος (Πισπιλ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. συμβούλιον.
Τὸ συμβούλιον τῶν «γερόντων», τὸ ὅποιον ὑφίσταται ἀπὸ παλαιότερους χρόνους καὶ ἔχει χαρακτηριστικὰ διαιτητικόν.

γεροντοσύνη ἡ, Κύπρ. γιρουδουσύν' Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Πληθ. γεροντοσύνια τά, Κύπρ. γιρουδουσύνια Θεσσ. (Κακοπλεύρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -σύνη.
Ὁ πληθ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐδ. συνών. γεράματα, γέρατα, γερατειά, γεροντάματα.

Τὸ γῆρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Λεφτοπεῖνα, λεφτοδίφρα, ἐν' κατῶν γεροντοσύνη (τὸ γῆρας, ὅταν συνοδεύεται μὲ πείνα καὶ δίψα, ἔστω καὶ ὀλίγη, εἶναι κακόν) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἦσουν μιτξὺς τζ' ἐμιάλυνες, κακὸν τζαὶ 'ἐμ-μου ποίσεις, τώρα 'ς τὰ γεροντοσύνια σου κακὸν 'ἐν νὰ μου ποίσεις; αὐτόθ.

Τζ' ὅταν ἦσουν τριῶν γρονῶν, ἐκαβαλλίτζευκά σου τζαὶ 'ς τὰ γεροντοσύνια σου 'ἐν νὰ με φαραντζίσης; (φαραντζίσης = κατακρημνίσης) αὐτόθ.

Μαῦρε μου μαυρογόνате, μαῦρε μ' ἀνεμοπόδα, εἰς τὲς γεροντοσύνες σου κακὸν 'ἐν νὰ μου κάμης; αὐτόθ.

Κὶ τώρα 'ς τὰ γιράματα κὶ 'ς τὲς γιρουδουσύνις γυρεῦ' νὰ πάη-ν-ἀρματουλὸς, ἀρματουλὸς κὶ κλέφτης Καλαμπάκ.

Κὶ τώρα 'ς τὰ γιράματα κὶ 'ς τὰ γιρουδουσύνια πῆρα μνιὰ σκλάβ' Ἀρμένισσα μαζί μὲ τὸν υἱὸ τῆς Κακοπλεύρ.

γεροντόταυρος ὁ, ἀμάρτ. 'εροδόταυρος Νάξ. ('Α-πύρανθ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. ταῦρος.

Ταῦρος γηραλέος: Μεγαλοκαμωμένος πού 'ναι γ' εὐτός. Σὰ 'εροδόταυρος εἶναι!

γεροντοτήχτικας ὁ, Πελοπν. (Γαργαλ.)
Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. τήχτικας.
Ἡ γεροντικὴ φυματίωσις: Ἡ -ῖ- Ἑλένη ἡ ξαδέφμισά μου πέθανε 'πὸ γεροντοτήχτικα. Συνών. γεροντόφτιση, γεροντοχτικιό, μαραζοτήχτικας.

γεροντότραγος ὁ, ἐνιαχ. γεροδότραγος Κρήτ. ('Α-νατολ. κ.ά.) 'ερονδότ-τραος Κάσ. 'εροδότραος Νάξ. ('Απύρανθ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. τράγος.

Τράγος μεγάλης ἡλικίας ἐνθ' ἄν.: Ἀσφαχτο τὸν ἔχετε τὸν 'εροδότραο 'κεῖν' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Μιὰ 'υχιά 'εροδότραο διὰ γ' ἤπηρε (ὀλίγον κρέας γεροντότραγου ἐπῆγε

καὶ ἀγόρασε) αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ γεροδότραγος 'ἐ ξεχνᾷ τὰ παλιά δου χούγια (Αἱ κακαὶ παλαιαὶ συνήθειαι δὲν ἀποβάλλονται κατὰ τὸ γῆρας) Ἀνατολ.

γεροντούλης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέροντας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλης.

Ὁ μικρόσωμος γέρον ἢ καὶ αὐτὸς ὁ γέρον κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν. Ἄσμ.

Καλῶς τὰ κάνεις, γέροντα καὶ μπάρμπα γεροντούλη. Συνών. γεροντάκι 1, γεροντάκης, γεροντάκος.

γεροντουλιάζω ἀμάρτ. γεροτζουλιάζω Πελοπν. (Καλύβ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γεροντούλης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

1) Ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀρχίζω νὰ γηράσκω, γηράσκω: Ταχιά σὰ γεροτζουλιάσης καὶ σύ, τότε νὰ δῆς, παλιόπαιδο, ποὺ θέλεις καὶ νὰ κοροϊδεύης κιόλας. 2) Ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν, μακραίνομαι, ξηραίνομαι ἐνεκα γήρατος: Τὸ παλιούρι εἶναι κλαρὶ ἀγκαθερό. Ἀμα γεροτζουλιάση, τὸ κόβουν καὶ φράζουν φράχτες. Συνών. γεροντιάζω 1δ.

γεροντοφαίνω ἀμάρτ. γιρουδονφαίνω Σάμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ ρ. φαίνω.

Παρέχω ἐντύπωσιν, εἰκόνα γέροντος: Γὼ πιά γιρουδονφά'σα (ἐγὼ πλέον φαίνομαι γέρον).

γεροντόφερμα τό, ἀμάρτ. γιρουντόφιρμα Ἡπ. (Ζαγόρ.).

Ἐκ τοῦ ρ. γεροντοφέρνω.

Ἡ κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς γέροντα συμπεριφορά: Τοῦ γιρουντόφιρμά τ' δὲ μοιάζ' μὲ τὰ καμώματά τ'.

γεροντοφέρνω σύνθηθ. γεροδοφέρνω Θῆρ. Κεφαλλ. γεροντοφέρνου Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) γιρουντουφέρνου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γεροντοφέρω μα Τσακων. (Χαβουτσ.).

1) Ὁμοιάζω πρὸς γέροντα εἴτε πρὸς τὴν σωματικὴν ἐμφάνισιν, εἴτε πρὸς τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι ἢ τοῦ σκέπτεσθαι σύνθηθ.: Αὐτὸ τὸ παιδί γεροντοφέρνει σύνθηθ. Πουλὺ γιρουντουφέρν' οὐ Ἀντών'ς τ'ς Ἀφρουδίτ'ς Ἡπειρ. (Κουκούλ.) Γιρουντουφέρν', ἀλλὰ δὲν εἶναι μιγάλους 'ς τὰ χρόνια Ἡπ. (Ζαγόρ.) Γεροντοφέρ' τηνεῖ (αὐτὸς γεροντοφέρνει) Τσακων. (Χαβουτσ.). Πβ. μεγαλοφέρνω. Ἀντίθ. παιδιαρίζω. 2) Πλησιάζω πρὸς τὸ γῆρας, εἶμαι μεσήλιξ Ἡπ. Θῆρ.

γεροντοφοράδα ἡ, ἀμάρτ. γεροδοφοράδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ οὐσ. φοράδα.

Φορβάς μεγάλης ἡλικίας: Ὁχον, χαρῶ τὸ τυρὶ σου, γεροδοφοράδα! (ἐκ παραμυθ.).

γεροντοφτεασμένος ἐπίθ. Πελοπν. ('Αρκαδ.) γιρουντοφκειασμένους Εὐβ. ('Ακρ.).

Ἐκ τοῦ θέμ. γεροντο- καὶ τοῦ φτεασμένος, μετοχ. τοῦ ρ. φτεάνω.

Ὁ ἔχων γεροντικὴν ἐμφάνισιν, ὁ δύσμορφος ἐνθ' ἄν.: Ἔτσ' ἦταν ἀπὸν πιδί, γιρουντοφκειασμένους Ἄκρ. || Ἄσμ.

Μωρὴ τραχανομούτσουνη καὶ γεροντοφτεασμένη, ὅλον τοῦ κόσμου τὰ σκυλλιά σ' ἔχουνε φιλημένη Ἀρκαδ.

